

RINGER

Juul Abbing

RINGER

roman

De boekenmakersbende

Utrecht, 2014

© Juul Abbing, 2014
Redactie Roos Geerse
ISBN 9789462545502
NUR 301

De boekenmakersbende is het indie label van The Social Bookcompany. Deze boekhandelseditie is een uitgave van De nieuwe boekhandel. *Ringer* is ook verkrijgbaar als ebook, onder meer bij Kobo.

www.boekenmakersbende.nl
hetboekringer.wordpress.com

Inhoud

z.t. 7

De kussenzaak (1) 10

Verlossing 17

De kussenzaak (2) 21

z.t. 26

De kussenzaak (3) 29

Dagboek van een leugenaar 37

De kussenzaak (4) 69

Het bedrog 88

De kussenzaak (5) 95

Fake fuck 108

De kussenzaak (6) 116

z.t. 126

De kussenzaak (slot) 128

z.t. 142

Nawoord van de redacteur 144

De laatste keer dat hij Maria zag, nota bene op Noorderslag, voelde hij in zijn borst een bol groeien die maakte dat hij zijn ogen tot spleetjes kneep, zoals hij ook altijd had wanneer hij zich voorstelde dat hij P. tegen het lijf liep. Toen wist hij dat hij echt niets meer met haar te maken wilde hebben. Hij was hoe dan ook blij geweest dat ze was opgehouden contact met hem te zoeken. En nu blijkt dat ze een boek over hem heeft geschreven! Gedachten, gevoelens en gebeurtenissen waarover hij zijn familie en vrienden nooit iets heeft willen vertellen. Allicht gemengd met leugens. Te koop in elke boekhandel! Met een woeste beweging schuift hij zijn tablet opzij, het ding valt nog net niet van tafel. Hij moet toegeven dat hij het einde, dat hij als eerste gelezen heeft, nog wel mooi vond. *Met een langgerekte schreeuw vul je de kamer, de nachtelijke straten, de stad, het heelal. Je voelt je uitdijen. Lucht, steen, geest. Je bent al wat er is.* En een paar regels daaronder het echte slot. *Ik zal bij je blijven en geen ander meer begeren. Tot jouw dood of tot mijn dood.* Maar dat is ook precies wat hem dwarszit! Ruim een jaar heeft hij gevochten tegen de gedachte dat hij zich vergiste, dat Maria net zoveel van hem had gehouden als hij van haar en dat hun problemen werkelijk voortkwamen uit

zijn verleden. Hij wil die strijd niet nog een keer moeten voeren. Shit! Een belangrijke reden om het uit te maken met Reza was dat ze het met Maria eens leek te zijn. Dan zou ook dat onterecht zijn geweest. Niet dat hij geen twijfels heeft gehad over die beslissing. Het is nu eenmaal moeilijk te bepalen of iemand het beste met je voor heeft of niet. The fuck! Wat zit hij nu weëig te doen? Dat is helemaal niet moeilijk. Gewoon niet luisteren naar hun mooie praatjes. Heel simpel. Toch? Godverdomme, hij moet een peuk! Hij grabbelt naar het pakje Gitanes dat voor hem op tafel ligt en probeert er eentje uit te pulken. Het kost hem moeite, net als het aansteken, zijn vingers willen niet, waardoor het even duurt voordat hij die eerste trek kan nemen, maar dan is hij daar toch, de zijn longen vullende rook die hem, hoe kort ook, altijd weer ontspant. Hij sluit zijn ogen, blaast langzaam uit en neemt een tweede trek. Zou het nog kunnen dat niet Maria, maar iemand anders de auteur is? Een man misschien, die hetzelfde heeft meegemaakt als hij en ook ongeveer hetzelfde denkt? Niet alles klopt en sommige dingen kan Maria onmogelijk weten. Het zou natuurlijk kunnen. Maar zouden zijn gedachten en die van die andere man dan echt alleen maar voortkomen uit wat er is gebeurd met hun zus? Maar dan zouden er nog veel meer jongens moeten zijn zoals zij. Hij schudt zijn hoofd. Zijn vrienden vinden zijn ideeën over mannen en vrouwen vaak raar. Is dat daarom? Kloppen ze echt niet? En heeft zijn tante hem

daarom ook die recensie gestuurd? Hij moet even slikken, waarna hij nog een teug neemt van zijn sigaret. Het zou zeker fijn zijn, als hij niet meer zo vaak zo bang en zo kwaad zou worden. Nooit meer die altijd op de loer liggende paniek hoeven voelen. Niet meer de hele tijd zo moe zijn. Dat zou niet fijn zijn, dat zou geweldig zijn! En opeens ziet hij het voor zich. Zijn vrouw en hij lopen door de wijk, op zijn schouders zit hun zoon, de zon schijnt en ze zingen een zelfbedacht kinderliedje. Niemand die hen iets doet. En hij voelt tranen opkomen terwijl in hem het besef groeit. Het is waar. Wat ze hem steeds verteld hebben, is geen sprookje. Het geluk is ook weggelegd voor hem. Een tijdje zit hij met zijn handen in zijn nek en zijn ellebogen rustend op tafel terwijl in de asbak naast hem zijn sigaret half opbrandt. Dan schuift hij de tablet weer naar zich toe, hij haalt een keer diep adem en gaat verder met lezen. Nu vanaf het begin.

De kussenzaak (1)

Terwijl elders in het gebouw mensen informeren naar elkaars weekend, dingen checken op hun computer, door de gangen lopen met mappen onder hun arm of luisteren naar de weinig geïnspireerde advocaat in zaal I, zit Machteld Six rechtop op haar wachtkamerstoel. *Uitdrukkingsloos* noteert de journalist die schuin tegenover haar is gaan zitten. En geroutineerd vult hij aan. *Als in shock. Terwijl H. haar hand vasthoudt. Wie hen zo ziet zitten, kan zich niet voorstellen dat zij hem een jaar geleden op een haar na had gesmoord in zijn eigen kussen.*

Peter Klop heeft het goed gezien, voor veel meer dan het op het skai van de lege stoel tegenover haar geprinte patroon van paarse en blauwe vormen is er in Machtelds bewustzijn nu geen ruimte. Het dringt daardoor minder tot haar door hoezeer ze zich op dit moment afgesneden voelt van de wereld om haar heen, een gevoel dat haar vanaf haar eerste nacht op het politiebureau steeds weer te pakken probeert te krijgen, al heeft de wetenschap dat Herre haar in ieder geval niets verwijt de onzekerheid over haar lot wel iets beter te verdragen gemaakt. Maar sommige zaken laten zich

slecht vergeten. Zo staat op letsel door schuld al een gevangenisstraf van maximaal twee jaar en dat is nog het minste dat haar ten laste is gelegd. Daarom voelt ze zo nu en dan ook weer even de schrik. Er is een grote kans dat ze haar vrijheid voor langere tijd kwijt zal zijn. Ze heeft zelfs al redenen bedacht waarom een verblijf in de gevangenis mee zou kunnen vallen. Ze zou kunnen gaan studeren of schrijven aan haar boek, ze zou zich geen zorgen meer hoeven maken over geld, misschien kan ze iets betekenen voor andere gevangenen. Daarbij is ze niet bang dat Herre haar niet meer zal willen als ze eenmaal vrijkomt. Haar grootste vrees is dat ze hem geen kind meer zal kunnen geven. Dat is de gedachte die haar soms bijna misselijk maakt en inmiddels vast is gaan zitten aan de vraag waar volgens haar alles vanaf hangt en die ook nu door haar hoofd speelt. Zullen de rechters voor wie ze zo dadelijk moet verschijnen aan willen nemen dat wat er die zomerse avond nu een jaar geleden is voorgevallen, terug te voeren is op een gebeurtenis waarbij ze niet eens aanwezig was, tien jaar daarvoor.

Voor de meeste mensen zijn traumatische ervaringen weinig meer dan verhalen. Neem Klop, die inmiddels is opgestaan om zich aan te sluiten bij de andere bezoekers die nu de zittingszaal instromen. Hij herinnert zich niet meer hoe hij als klein jongetje, zodra hij zijn vader dronken thuis hoorde komen, ophield met

spelen en ging kijken of de deur van zijn kamer nog wel op de grendel zat. Hij ziet nog wel voor zich hoe zijn moeder naar hem kijkt nadat hij heeft voorgesteld om, op een dag dat zijn vader een klus heeft, in een ander huis te gaan wonen. Ze knakt de sperzieboon waarvan ze net de uiteinden heeft afgesneden in tweeën en bijt hem toe, dat hij straks weg zal zijn, net als zijn zus. *Maar je vader zal me nooit verlaten.* Waarna ze een nieuwe boon pakkend verklaart. *En jullie heeft hij nooit met een vinger aangeraakt.* Hij herinnert zich echter boven alles de schaamte die hij daarop voelde. De nu vijftigjarige Klop heeft in de kleine tien jaar dat hij inmiddels bij de AA zit dan ook nooit een verband willen leggen tussen zijn verslaving, of bijvoorbeeld zijn problemen met vrouwen, en zijn jeugd. Integendeel, wie iets negatiefs durft te zeggen over zijn ouders, moet zelf uitkijken. Daarom vindt hij het verhaal van Machteld en Herre ook maar zwak. Volgens hem is ieder mens verantwoordelijk voor zijn eigen keuzes. Hij kijkt nog een keer om, net op tijd om de in haar toga gehulde Linda de Leeuw binnen te zien komen, waarna hij grijnzend door loopt. Dat juist zij de advocaat moest zijn van Six!

De Leeuw vervloekt zichzelf als ze Machteld voor zich uit ziet staren, met Herre aan haar ene kant en Jessica, niet de beste stagiair die ze ooit begeleid heeft, aan de

andere. Ze loopt snel naar hen toe. ‘Sorry dat ik zo laat ben!’

Dat ze zo laat is, is haar eigen fout. Ze waren extra vroeg opgestaan zodat er tijd was om de jarige tweeling hun cadeautjes te geven en samen taart te eten, en alles was goed gegaan, tot ze besepte dat ze nog geen traktatie hadden voor op de buitenschoolse opvang. Daarom is haar man nu de laatste van drie plastic tassen aan het vullen met nog warme popcorn en is het ook de vraag of ze vanmiddag op tijd thuis zal zijn voor het feestje, zoals ze voor ze de deur uitging nog beloofd heeft. In haar haast is ze vergeten haar alarm in te stellen.

Machteld reageert niet, terwijl De Leeuw nu toch vlakbij haar staat. Ze buigt haar hoofd en onwillekeurig glimlacht ze flauwtjes, zodat haar stem iets geruststellends krijgt. ‘Machteld?’

Het duurt even voor Machteld beseft dat er iets tegen haar gezegd wordt.

‘Sorry, ik was even weg geloof ik.’

‘Maak je geen zorgen. We hebben alles voldoende gerepeteerd, het zit er goed in.’

Herre knijpt in haar hand. ‘Eindelijk kun je iedereen ons verhaal vertellen.’

Machteld probeert net als de anderen te glimlachen. ‘Da’s waar.’

Op een hogere verdieping loopt de jongste rechter in deze zaak, Erwin Slob, met grote passen naar de trap. Hij had zich voorgenomen nu eens ruim op tijd te zijn, maar dat is mislukt. In de raadkamer zitten de twee andere rechters en de griffier al een poosje klaar. De voorzitter checkt haar aantekeningen, terwijl haar oudere collega en de griffier het hebben over telefoons, zoals mannen over de hele wereld het op dit ogenblik hebben over telefoons.

Herre staat op zonder Machtelds hand los te laten en wacht tot ook zij opstaat. Ze lopen achter De Leeuw en Jessica aan naar binnen. Als die voor in de zaal blijven staan, omhelst hij haar met dichtgeknepen ogen. Hij fluistert in haar oor wat hij haar ook toefluisterde toen ze voor het eerst afscheid van elkaar namen bij het Pieter Baan Centrum. *Moed!* Machteld geeft hem nogmaals een glimlach en dan maakt ze zich los. Herre kijkt hoe ze samen met De Leeuw gaat zitten achter de tafel voor de verdediging, om vervolgens zelf te gaan zitten, waarna er terwijl hij naar Machteld blijft kijken een gedachte door hem heen schiet. Niets kan hen scheiden!

Er wordt nog steeds veel gepraat, vooral door een groepje oudere dames, leden van een excursiegroepje, die achterin zijn gaan zitten en zich nu afvragen of ze vanaf die plek alles wel goed zullen kunnen volgen.

Anderen zijn in gedachten. Jessica bijvoorbeeld baalt er nog steeds van dat ze net in de wachtkamer zelf in paniek raakte. Al is ze vooral kwaad. De Leeuw weet toch hoe moeilijk ze dit soort dingen vindt, waarom haalde ze Machteld dan niet zelf op? Herres ouders houden elkaars rechterhand vast terwijl Machtelds vriendin Floor, die twee stoelen verderop is gaan zitten, haar duim tegen haar tanden drukt, bang dat ze straks, als ze zelf moet getuigen, de verkeerde dingen gaat zeggen. Maar laten we onze gang langs de aanwezigen hier stoppen, in de raadkamer zijn ze al opgestaan.

‘De rechtbank!’ klinkt het voorin de zaal, en terwijl de rechters en de griffier naar hun plaats lopen, staat iedereen op. Machteld ook. Het gaat vanzelf, alsof het iemand anders is die opstaat, en zo blijft ze het ervaren. Op de vraag van de voorzitter, of ze is wie ze is, zegt ze ja in naam van die ander. En de officier van justitie met al zijn en/of’s heeft het ook niet over haar. Zij is de vrouw die al een jaar lang wakker wordt met dezelfde jongen, een jongen die haar in een maisveld gevraagd heeft met hem te trouwen, fuck het leeftijdsverschil. Pas bij de frase *poging tot doodslag* dringt het tot haar door wat de voorzitter haar zojuist al probeerde duidelijk te maken. Ze hebben het over haar. Zij kan een gevangenisstraf en tbs krijgen. Voor iets dat ieder ander had kunnen gebeuren! En dan wordt ze weer de vrouw die ze de afgelopen weken geweest is, vast-